

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 600/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Peter Havlík, advokátska kancelária s. r. o., Damborského 13, Nitra, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Havlík, proti postupu Okresného súdu Partizánske v bližšie nešpecifikovanom konaní takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. októbra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva „na spravodlivé prerokovanie veci a na prerokovanie veci v primeranej lehote“ podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Partizánske (ďalej len „okresný súd“) v bližšie nešpecifikovanom konaní. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu prikázať vyplatit' mu svedočné v zmysle uznesenia okresného súdu č. k. 1 T 87/2017-1259 zo 6. septembra 2021 vo výške 42,09 eur, priznal mu finančné zadost'učinenie 2 800 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci:

3. Dňa 11. septembra 2019 sa sťažovateľ v procesnom postavení svedka zúčastnil na základe predvolania okresného súdu nariadeného hlavného pojednávania v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 87/2017.

4. Následne si sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote uplatnil nárok na svedočné a zároveň v zákonom stanovenej lehote aj svedočné vyčíslil. Listom okresného súdu zo 6. novembra 2019 bol vyzvaný na doplnenie vyúčtovania svedočného – zaslanie fotokópie technického preukazu vozidla, a to v lehote 10 dní, v ktorej aj požadované doklady okresnému súdu zaslal.

5. Uznesením č. k. 1 T 87/2017 z 11. marca 2020 okresný súd sťažovateľovi svedočné nepriznal. V zákonom stanovenej lehote podal sťažovateľ proti tomuto uzneseniu sťažnosť. Vzhľadom na to, že sťažovateľovi nebolo doručené uznesenie, ktorým by bolo rozhodnuté o riadnom opravnom prostriedku, sťažnosťou adresovanou predsedovi súdu sa domáhal ochrany svojich práv.

6. Uznesením č. k. 1 T 87/2017-1259 zo 6. septembra 2021 predseda senátu zrušil uznesenie okresného súdu z 11. marca 2020 (bod I výroku), priznal sťažovateľovi svedočné v sume 42,09 eur (bod II výroku) a zaviazal účtáreň súdu, aby bezodkladne po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia vyplatila sťažovateľovi priznané svedočné z rozpočtových prostriedkov štátu (bod III výroku).

7. Stanoviskom podpredsedníčky okresného súdu č. k. Spr. 389/21 z 8. septembra 2021 bolo sťažovateľovi oznámené, že v konaní pri priznaní svedočného vznikli prietahy, pretože v konaní od 11. marca 2020 do 6. septembra 2021 uplynula doba takmer 1,5 roka, pričom tento stav bol odstránený uznesením o svedočnom.

8. Do dňa podania ústavnej sťažnosti sťažovateľovi nebolo svedočné pripísané na jeho účet.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Proti napadnutému postupu okresného súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej však neuvádza žiadnu argumentáciu, ktorou by odôvodňoval porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva „*na spravodlivé prerokovanie veci a na prerokovanie veci v primeranej lehote*“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ len okrajovo, v rámci formálne aj obsahovo oddelenej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej odôvodňuje svoj návrh na priznanie finančného zadostučinenia, spomína nečinnosť a dlhé rozhodovanie okresného súdu o podanom opravnom prostriedku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto ústavnej sťažnosti preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 a § 43 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123 a § 124 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Ústavný súd má v ústave a zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

12. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ktorý je v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť

a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, II. ÚS 70/2015, III. ÚS 402/2017, II. ÚS 154/2019).

13. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatný najmä § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 644/2014, II. ÚS 660/2016).

14. Inak povedané, zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

15. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa v predloženom znení nemožno považovať za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Jej nedostatok sa vzťahuje na sťažovateľom formulovaný návrh na rozhodnutie (petit), ktorý nezodpovedá zákonným požiadavkám, keďže v petite nie je identifikované (spisovou značkou) konanie, ktorého sa napadnutý postup, ktorým mali byť porušené sťažovateľom označené práva, týka.

16. Sťažovateľ síce v rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti v súvislosti s opisom skutkového stavu označuje konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 87/2017, no uvedené nepremietol do petitu ústavnej sťažnosti, v ktorom sa domáhal konštatovania porušenia ním označených práv „*postupom Okresného súdu v Partizánskom*“ v bližšie neoznačenom konaní.

17. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje návrh rozhodnutia vo veci samej (petit) vymedzený v súlade s čl. 127 ods. 1 ústavy a § 45 a § 123 zákona o ústavnom súde, pretože sťažovateľom predložený návrh rozhodnutia vo veci samej (petit) nie je vymedzený úplne, presne, jednoznačne a určito, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie v uvedenej veci, pričom v dôsledku uvedeného nedostatku by ústavný súd takto navrhovaný petit nemohol premietnuť do svojho rozhodnutia.

18. Ďalším, nemenej podstatným nedostatkom predmetného podania je absencia relevantnej ústavnoprávnej argumentácie ako osobitnej náležitosti ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Inak povedané, ústavná sťažnosť neobsahuje právne relevantné

skutočnosti svedčiace o porušení základných práv alebo slobôd sťažovateľa, rozhodovanie o ktorých by patrilo do právomoci ústavného súdu.

19. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa petitu a ústavne relevantnej argumentácie ako esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti, ústavný súd nebol povinný sťažovateľa vyzývať na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 389/2021, IV. ÚS 145/2021). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

20. Ako *obiter dictum* ústavný súd uvádza, že ani v prípade, ak by ústavná sťažnosť sťažovateľa spĺňala všetky zákonom ustanovené náležitosti, neprinieslo by to pre sťažovateľa vecne iný výsledok. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (pozri II. ÚS 26/95). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa tak ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

21. Z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že v čase podania tejto ústavnej sťažnosti ústavnému súdu bolo už o sťažnosti sťažovateľa o priznaní svedočného rozhodnuté uznesením č. k. 1 T 87/2017-1259 zo 6. septembra 2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť 6. septembra 2021. Na základe uvedeného je možné konštatovať, že v čase podania ústavnej sťažnosti už bola právna neistota sťažovateľa v predmetnej veci priznania svedočného odstránená. Ústavnému súdu by teda nezostávalo nič iné, než ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu